

TERCIÁŘSKÉ LISTY

únor 2020

Zpravodaj MBS SFŘ Plzeň
(Jeň pro vnitřní potřebu MBS.)

Naše sestra varhanice Antonie Jana Vlnářová OFS oslavuje 90. narozeniny

Navštívili jsme ji ve čtvrtek 13. 2. 2020, neboť sestra Jana nějaký čas nemůže kvůli zdravotníku docházet na naše setkání. Pomohli jsme uklidit dvorek, posbírat šišky z mohutných jehličnanů kolem domku a pak jsme si s Janou hezky popovídali při horkém čaji. Jana vzpomínala, kde všude doprovázela na varhany, porovnávala výkony jednotlivých

nástrojů, ale také vzpomínala na své rodiče a časy mládí, kdy se učila hudbě u plzeňských jeptišek a jezdila na vlastním motocyklu jako katechetka do škol na severním Plzeňsku. Janě jsme předali pozdravy našich bratří a sester a společný dárek. Těšíme se, až se jí trochu uleví a bude zase přijíždět za námi. Bůh Ti žehnej, Jano!

U Karpíškových

Anička Karpíšková absolvovala nedávno obtížnou operaci a také jsme se s ní tři měsíce neviděli. Navštívili jsme ji a jejího manžela ještě ve čtvrtek 23. 1. 2020, ještě před jejím odjezdem do lázní. Anička pro nás měla nachystané dokonalé pohoštění. Prolistovali jsme společně pár zajímavých předválečných časopisů, Luboš převzal do naší kroniky pohlednice Assisi ze 30. let, seznámili jsme se (za pomoci společné fotografie) s širokou rodinou Karpíškových a našel se i čas na společnou modlitbu. Byl to hezký kozolupský čas. Vrať se, Aničko, z lázní v plné síle! Amen.

Místní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu Plzeň
zve na

Postní duchovní obnovu v sobotu 21. 3. 2020 od 9.00 hodin
do farního sálu ve Františkánské ulici v Plzni.

Obnovu na téma Vtělené Boží Slovo povede P. Marek Hric OFS, ve
spolupráci s P. Janem Nepomukem Svobodou, OFM.

Program:

9.00 hod.: první promluva

11.00 hod.: mše svatá v kostele Nanebevzetí Panny Marie

12.00 hod.: oběd

13.00 hod.: druhá promluva, poté adorace před Nejsvětější svátostí
zakončená svátostným požehnáním

V průběhu obnovy bude možné přistoupit ke svátosti.

Vstup volný, dobrovolný příspěvek na oběd.

**Anežka Jitka Polívková OFS a Anežka Alena Vadlejchová OFS: Kalendář (kapitoly
z františkánského života v Plzni)**

II. Bratříček Romuald Hlaváč

O kostel se staral fráter Romuald Hlaváč, řečený Bratříček. V útlém mládí vstoupil do františkánského řádu a jako františkán zemřel. Nic zvláštního, ale přece! Člověk, který nasákne Boha, se liší od svého okolí především proto, že takových lidí mezi námi opravdu moc není. Malinký, sehnutý, v ošumělém sáčku a kalhotách, v botách, které určitě již viděly popelnici zevnitř. Šoural se v Plzni s aktovčičkou zohýbanou do podpaží. Kolik let vlastně sloužil tento Bratříček jako kostelník u františkánů? Dalo by se to jistě spočítat, ale spokojíme se s tím, že hodně dlouho. Za jeho působení v době, kdy mu rozum ještě sloužil, bylo v kostele vše vzorně připraveno ke mši svaté a kostel byl opečovávaný milující rukou. Zvláštním způsobem pečoval o úctu k Nejsvětější svátosti. Chtěl-li se někdo vybavovat v kostele, brzy se setkal s Bratříčkovým přísným pohledem a slyšel zamumlání: „Tady je místo Boží, jděte se bavit ven!“ Tak udržoval disciplínu u věřící obce.

Každý den vyprovázel důstojné pány až k bráně a k přání dobré noci přidával i svatou trpělivost. Pak naučeným pohybem, zdánlivě jakoby nic, zavřel kovovou bránu.

Jednou při nákupu na plzeňském tržišti se mi naskytl jedinečný pohled. Mezi trhovci procházel Bratříček a žebral. V největší totalitě a rozvinutém socialismu, kdy tato činnost byla přežitkem kapitalismu, Bratříček žebral. Šla jsem pomalu za ním a vychutnávala tohle divadlo. Romuald se zastavil u každé prodavačky květin a prosil vždy stejně: „Prosím dejte mi kytičku pro Pannu Marii.“ Všichni ho znali a každý ho podaroval. Když prošel tržištěm, měl v podpaží tolik květin, že ho málem neobejmul. Dlouho jsme se za ním dívala a přemýšlela o tom, co jsem právě viděla. To nebylo obyčejné žebrání, ale stavovská hrdost – já jsem menší bratr a žebrání mám v popisu práce. To byl hold, který Bratříček sobotu co sobotu skládal Panně Marii, totalita netotalita.

Po osmdesátých narozeninách se začal Bratříčkův duševní stav zhoršovat. V sakristii se objevily kočky – Bratříčkova celoživotní slabost. Kněží se zlobili pro různé kočičí nepravosti páchané v kostele, ale Bratříček si vedl svou. Ozývaly se i hlasy, že by Romuald měl odejít do domova důchodců. Silná skleróza na duchovní život tohoto člověka neměla. Do posledních dnů, sice ztěžka, ale poklekal před Nejsvětější svátostí se svou modlitbou, kterou jen tiše pouštěl přes rty. Doba ukáže, kdo byl jakým přínosem. Kočky byly zapomenuty a na Romualda se vzpomíná s láskou. Mnohokrát jsem slyšela Otce Michala, když za sebou zavíral bránu, jak sám sobě přeje hodně svaté trpělivosti.

Návštěva v Klodsku

Dne 10. a 11. ledna 2020 jsme zavítali do polského města Klodsku. Jelo nás 9 z naší farnosti bratří františkánů na Lochotíně, doprovázel nás bratr Dominik. Chtěli jsme se setkat se sestrou Marií Václavou, dříve Denisou Hudíkovou, která 8. prosince 2019 složila v klášteře klarisek v Klodsku po 8 letech pobytu v něm věčné sliby.

Do kláštera odešla Deniska ve svých 22 letech po svém svobodném rozhodnutí adorovat Pána Ježíše v Nejsvětější oltářní svátosti. Protože studovala předtím v Plzni, poznala naši farnost a bratry františkány. Ve sv. Kláře z Assisi našla svůj životní vzor zasvětit se Bohu a žít klauzurní klášterní život. Klášter klarisek v Klodsku má nyní 13 řádových sester. Jsou to sestry věčné adorace. Marie Václava měla velké přání žít právě v této komunitě a také ji výrazně omladila. Je stále temperamentní, září milým úsměvem jako v době studií v Plzni. Během návštěvy v klášteře jsme s ní mohli hovořit jako skupina i jako jednotlivci.

Každý den adoruje sestra Marie Václava (Vendulka) v kapli od jedné do tří hodin v noci. Pak od půl páté ráno začíná její služba u devadesátileté sestry, o kterou se stará. Pilně pracuje na zahradě, která je u kláštera a která sestřím přináší úrodu ovoce a zeleniny do jejich kuchyně. Také ji sestry poslaly na kurz šití, aby mohla šít františkánské hábity pro sestry. Krásné výšivky má jako další ukázkou svého umění. Je nadaná i hudebně, kromě hraní na kytaru se začala jako samouk učit na housle. Volného času jí příliš nezbyvá. Jednou za měsíc může opustit klášter a vést nějakou duchovní obnovu. A tak jsme si ji zamluvili na březen roku 2021, kdy k nám, dá-li Pán, přijede do farnosti a udělá duchovní obnovu mládeži.

Byla jedináček, tatínek jí už zemřel a s maminkou si nerozuměla, ta neměla pro její víru pochopení. Ve víře ji podporovala babička z tatínkovy strany, která je už velmi stará. A tak naši farnost stále pokládá za svoji rodinu a modlí se za potřeby farnosti i jednotlivců.

Z návštěvy jsme se společně radovali. „Jsem reklama na řeholní život,“ říká Vendulka. „Měla jsem v životě různá úskalí a útrapy, teď mi to Pán Ježíš vrací zpátky jako prožívanou radost se sestrami v komunitě a s milými lidmi. Jsem jako řeholnice velmi šťastná.“

V Polsku je prý zvykem rozdat si oplatky, takové obdélníkovité, postavit se proti sobě a navzájem si ulomit každý z oplatky toho druhého a přitom si popřát Boží požehnání do nového roku. Přáli jsme si tedy navzájem, abychom měli modlitbu jako nejdůležitější prostředek

k nacházení životního směru k Bohu a abychom Pána Ježíše následovali každodenně ve svém životě. (ajp)

Adopce na dálku - Gallela Udaykumar, Indie

Arcidiecézní charita Praha nás vyzooměla, že námi adoptovaný indický chlapec z indického Vurupapuramu ukončil ve svých 23 letech studia, získal diplom strojního inženýra a odstěhoval se ze svého rodiště. Tím nám také skončila mnohaletá spolupráce s plzeňskými dominikánskými terciárii v této záležitosti. Bratry a sestry jsme o ukončení adopce informovali a věříme, že se naskytne jiná možnost jak navazovat na přátelství svatého Františka a svatého Dominika.

Ze zprávy ještě několik informací:

Dítě v programu získalo: všechny benefity jako školní uniformu, školné, sešity, učebnice, školní tašku, papírenské potřeby, toaletní potřeby, léky, sadu šatů a teplého oblečení, které dítě potřebuje při vzdělávání. Když byl chlapec ve škole a pobýval na internátě, naučil se mnoho pro život. Osvojil si dobré způsoby, ovládnutí se, disciplínu, dobrý charakter, chování jak respektovat a být respektován. Porozuměl také obtížím v rodinném životě. Jeho rodiče jsou pomocní dělníci. Tento školní rok, který studuje, je 3. ročník (Diplom ze strojírenství) a chce pracovat v dobré firmě jako strojní inženýr. Chce podporovat svoji rodinu. Jen díky vaší velké podpoře byl schopen pokračovat ve svém vzdělávání a všem vám za to ze srdce děkuje. Kurnoolská diecéze také připojuje svůj dík za vaši štědrost a pomoc dítěti.

My přejeme našemu Gallelovi šťastný život plný Božího požehnání. Ať pomoc, které se mu dostalo, posune k někomu dalšímu potřebnému a pokračuje tak v řetězci lásky. Amen. (ajš)

Život jako hledání

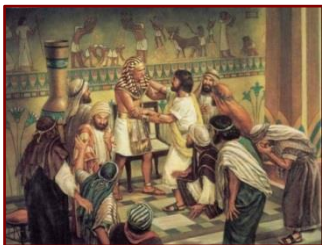
Co je pro člověka tím pravým cílem? Kde leží zaslíbená země? (podle knihy Exodus)

Třetí přednáška **Martina Šimka** v jeho ročním cyklu Lidství očima Písma Evangelického sboru v Přešticích, jež se uskutečnila ve čtvrtek 30. ledna 2020 v přeštickém centru J. A. Komenského v Rebcově ulici a jíž jsme se zúčastnili (Luboš, Věrka, Danka a Jarda).

Z poznámek:

Bible se nám jeví jako uspořádaný průvodce, ale praotcové ji neměli k dispozici. Abrahám, Izák a Jákob si předávali osobní zkušenosti s Bohem a

to je fascinující skutečnost. Boha různě uctívali a různě s ním komunikovali. Dnes uvidíme, jak Josef komunikuje s Bohem prostřednictvím snů. Bůh zatím nemá jméno, jen přívlastky – Abrahamův ...

Izraelité stále kočují. Jákobův rod se úspěšně rozšiřuje z desítek na stovky osob. Jákob měl čtyři ženy, 12 synů a jednu dceru. Dvě ženy byly řádné a dvě otrokyně. Nerovnocenná postavení žen vytvářelo napjaté vztahy mezi bratry. Příběhy Josefa a Mojžíše jsou notoricky známé, proto se zaměříme jen na hledání Boha, dosud záhadného. Jákob protěžuje Josefa a Benjamína. Josef sám zažívá Boží přízeň, jen k němu Bůh hovoří formou prorockých snů. Bůh má vždy poslední slovo a vyvoluje si. Ve snu o snopech se Josefovou snopu klaní snopy jeho bratrů, pak se mu klaní i nebeská tělesa a Slunce. Neměl to říkat bratrům. Ti ho nejdříve chtějí zabit, pak ho prodají do otroctví a obelžou otce (došlo k nehodě, předloží mu Josefův oděv políty koží krví). Josef klesl na existenční dno. Blíží se neúroda a Jákobova rodina chce do Egypta. Josef, mladík sličného vzhledu, je zakoupen šlechticem Potifarem. Otroctví tehdy nemuselo být tak hrozné,

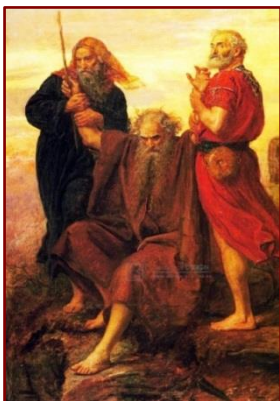
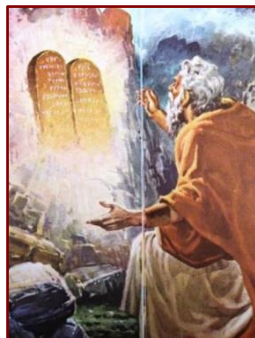
otrok byl chráněn, a měl-li nadání, mohl dosáhnout významného postavení. Často měli zajištěnou budoucnost a po svobodě netoužili. Josef se stal správcem Potifarova majetku. Potifar byl zaměstnan na faraonově dvoře jako strážce. Domácí otrok měl výsadní postavení. Potifarova žena Josefa křivě obvinila z pokusu o znásilnění a za to by mu patřila smrt. Potifar věděl, že jeho žena lže a nechtěl Josefa zabít, proto jen vězení, kde je Josef velmi dlouho. Je to další zvrat v jeho životě. Bůh ho zřejmě učí, aby se naučil spoléhat jen na něj. Pak Josef vyloží faraonovi jeho sen (7 hojných let a 7 let hladu) a zachrání Egypt. Jeho bratři si přijdou pro zásoby.

Pobyt Izraelitů v Egyptě – Jakobův rod sestupuje do Egypta. Neví se, kdy se to stalo. V té době bylo v Egyptě více autonomních území a králů. Jednotná říše se rozpadla, dochází k vzájemným bojům a přichází národ Hyksosů, podmaňuje si egyptské území. Má bronzovou výzbroj a koňská spřežení. Egyptané neměli kov k výrobě zbraní (jen zbraně měděné), ač měli dost zlata a stříbra. Do Egypta přišly různé národy z Mezopotámie, Asýrie a Palestiny a podmaňují si Horní Egypt. Vůdčí jsou Hyksosové. Faraoni ustupují proti proudu Nilu, bojují s nájezdníky. Noví obyvatelé Egypta přijímají egyptské způsoby, a hyksoský faraon proto bez problémů přijímá Josefa. Je mu etnicky blízký. Vladař je vnímán jako bůh. Ale hyksoská vláda trvala jen 100 let (1650 – 1550 před n. l.) Pak Egyptané provedli invazi z jihu a zvítězili. Přišel nový král, původní egyptský faraon, který o Josefovi nevěděl (Ex 1.8). Jsou ničeny sochy, obrazy zamalovány, Hyksosové se stávají otroky. Titul faraón se začíná používat až později. Nenávist Egyptanů vůči přestěhovalcům je silná. Faraón Ahamset definitivně porazil Hyksosy, posílil své vojsko o núbijské (africké) lučištníky, využil i hyksoské vozy. Izraelité přicházejí zřejmě v tomto přechodném období.

Mojžíš (Ex 1-15) – zřejmě za 18. egyptské dynastie (trvala asi 300 let). Kdo byl oním faraonem? Ramses II.? Stavba města, na niž se podíleli Izraelité? Ale možná některý z dřívějších faraonů, kteří byli velmi krutí. Faraon Izraelity vnímal jako 5. kolonu, jako ohrožení slabého Egypta. Dynastie byla velmi slavná, faraon Achmaton zavedl monoteismus boha Slunce. Mojžíšův příběh je opět plný zvratů, opět rozmar jedné z žen – faraonova dcera se ujme židovského dítěte. Faraon to toleruje. Mojžíš je vychováván jako princ. Pak je konfrontován se svým původem a začíná komunikace s Bohem – vyhanství, hořící keř, Mojžíš je již zralý muž, ale je vyděšen, váhá a vymlouvá se. Je to slavný příběh, který vede až k překročení Rudého moře. Je záhadou, že Egyptané tento příběh nezmiňují. Proč? Vše se odehrálo velmi rychle, v řádu týdnů. Bůh byl vždy ochoten ukončit egyptské rány. Který faraon by si přál, aby toto bylo zaznamenáno. Proto zřejmě přísná faraonova cenzura, to bylo běžné i u jiných faraonů. Chtěli uzavřít historickou paměť.

Egyptané tajili ztrátu vojska, aby nebyli napadeni.

Útěk a budování budoucího domova – to je jeden velký paradox: izraelská krev a egyptská mentalita. Přestali být kočovníky, žili usedlým způsobem, snad jen Mojžíš měl jinou zkušenost. Vyšli z úrodného Egypta do vyprahlé pouště. Proto reptali a proto do zaslíbené země vstoupili až ti, kteří nezažili Egypt. Bůh se stará, aby Izraelité našli nejdříve duchovní domov. Přichází Zákon, oběť (předobraz Krista) a přibytěk Boží, stánek, místo setkávání se s Bohem, střed duchovního vesmíru. Přichází víra korigovaná Zákonem (Exodus, Leviticus, Numeri). Různé podoby Archy, úmluvy. Zdá se, že je to jen mužská záležitost, ale Bronzové moře bylo odlito ze zrcadel sboru žen. Izrael hledá zaslíbenou zemi a nachází svůj duchovní domov. Mojžíš to dílo završuje sepsáním Zákona. Mojžíš dal základ, a přesto se Izraelci odklánějí od Boha. Ani Mojžíš nedokázal překonat Egypt v sobě.

Z otázek: Co zůstává tajemstvím? Možná ženy, které se vzdaly zrcadel, zasvětily svůj život Bohu. Jejich služba u stánku byla trvalá. Zrcadlo je projevem marnivosti. & Na poušti jich byly stovky tisíc. & U Elího také sloužily ženy u Božího domu, kněží s nimi spali a to byl těžký prohrěšek. Další důkaz toho, že ženy měly své místo při obřadech. & Modlitební předměty byly zdobeny cheruby, ale jak cherubové vypadali? Nemáme přesnou podobu, snad antropomorfní postava, někdy čtyřnohá. Serafíni jsou již popsáni. (ajš)

Modlitební společenství aneb Co není v knize Svatost ve světě (Terciáři sv. Františka)

John Bradburne, tulák Boží

*Nedatovaná fotografie Johna Bradburne
s obyvateli leprosária Mutemwa*

John Randal Bradburne se narodil 14. června 1921 v Skirwithu v hrabství Cumberland. Jeho rodiče Thomas William, anglikánský duchovní, a Erica May měli kromě něho ještě dva syny a dvě sestry. Bradburnovi patřili k honoraci s dobrými známostmi. Mezi jejich příbuznými byli politici i divadelní umělci, neznámějším byl autor divadelních her sir Terence Rattigan.

John chtěl po absolvování Grashamovy střední školy v Norfolku studovat na univerzitě, ale po vypuknutí Druhé světové války se dobrovolně přihlásil do Indické armády. Jeho matka se narodila ve městě Lucknow v Indii, a on jí tím chtěl uctít. Absolvoval důstojnickou školu, v prosinci roku 1940 byl přidělen k jednotce Gurkhů a s ní záhy odeslán do Britského Malajska čelit invazi japonské císařské armády. Po pádu Singapuru v únoru 1942 strávil spolu s dalšími gurkhskými důstojníky měsíc ukrýváním se v džungli. Jednou našli opuštěný sampan, na kterém se pokusili přeplout na Sumatru. Ztroskotali, málem se utopili, ale nakonec byli zachráněni britským torpédoborcem. Zbytek aktivní služby strávil Bradburne u jednotky Činditů v Barmě. Do civilu byl propuštěn v březnu 1946 kvůli špatnému zdraví.

Ještě během vojenské služby začal John nacházet hlubší vztah ke Kristu prostřednictvím Panny Marie. V Malajsi se setkal s Johnem Dovem (1922 – 2014), budoucím knězem a jezuitou. John Dove nakonec sehrál v jeho životě rozhodující úlohu.

Po návratu do Anglie Johna Bradburneho stále více přitahovala katolická víra. Tu nakonec přijal v roce 1947 během pobytu v benediktýnském klášteře v Buckfastu. Toužil se stát benediktýnským mnichem, ale řád jej nepřijal, protože v té době byl v Církvi ani ne dva roky

Po nějaké době John pocítil silnou touhu cestovat. A tak se z dobrodruha stal poutníkem. Během šestnácti let putoval pouze s cestovní brašnou přes Anglii, Francii, Itálii, Řecko a Střední východ. V Anglii sedm měsíců pobýval mezi kartuziány. V Izraeli se přidal k řádu Naší Paní z hory Sion, malému společenství, které se v té době věnovalo obracení Židů, tématu blízkému Johnovu srdci. V belgickém Louvainu se stal novicem. Pak se odebral do Říma a rok bydlel na kúru malého venkovského kostelíka, kde hrál na varhany. Pokusil se žít jako poustevník v Dartmooru a předtím, než se připojil ke sboru ve Westminsterské katedrále jako kostelník, vstoupil do benediktýnského kláštera Prinknash Abbey. Poté pracoval jako domovník ve venkovském sídle Hare Street House kardinála Williama Godfreyho. O Velkém pátku roku 1956 John Bradburne vstoupil do sekulárního františkánského řádu. Ačkoli zůstal laikem, od té doby nosil františkánský hábit.

Nic však dosud nenasytilo touhu Johnovy tulácké duše žít sám někde v tichu a rozjímat o Kristu. A tak v roce 1962 napsal svému příteli, jezuitovi P. Johnu Dovemu, SJ do Rhodesie (nynější Zimbabwe): „Je v Africe nějaká jeskyně, kde bych se mohl modlit?“ Johnův dopis přišel jako na zavolanou – otec Dove právě založil jezuitskou misií a potřeboval dobrovolníky. Napsal

Johnovi, že mu samotu nemůže zaručit, ale zoufale hledá misijní pomocníky. John koncem roku opustil Anglii a přijel za ním.

Po svém příjezdu do Afriky John Bradburne vyslovil tři přání: pomáhat malomocným, zemřít mučednickou smrtí a být pohřben ve františkánském hábitu. Všechna se mu splnila...

John se marně snažil vybalancovat touhu po samotě, o kterou prosil, s touhou po Ježíše sloužit chudým a hladovým. V roce 1969 objevil leprosárium v Mutemwa (což znamená „jsi vykázán“) nedaleko Mutoka, 143 kilometrů severovýchodně od Salisbury (nyní Harare). Byla to malá, zapadlá kolonie malomocných, opuštěných všemi. Všude byla špína i lidé byli špinaví. Nebylo pro ně jídlo, léky ani oblečení.

Tulák Bradburne konečně našel svůj domov. Přestěhoval se do kolonie a začal svou desetiletou službu jejím trpícím, často hladovějícím a věčně nepochopeným obyvatelům. Když se nepohodl s lidmi z Leprosy Association, kteří kolonii vedli, ohledně podmínek, ve kterých nemocní žili, byl z kolonie vyhnán. Ubytoval se v opuštěné plechové chatrči za plotem kolonie. V duchu svatého Františka sloužil malomocným až do své smrti.

Vstával každý den ve 3:00 ráno. Malomocné koupal, ošetřoval jim rány, krmil je, když přišli o ruce, povídal si s nimi, utěšoval je, modlil se s nimi, zpíval jim, odháněl od nich krysy a držel je, když umírali. Denně se modlil Mariánské hodinky. Své jediné volno trávil během na pět kilometrů.

V kolonii vybudoval kapli a na každou mši vždy přivezl některého z nejpostiženějších v ručně taženém vozíku. Malomocné učil základům gregoriánského zpěvu, takže ačkoli byli ve svém životě oškliví, když zpívali na mši, byli krásní. Zbývající malomocní v Mutemwa udržují tuto tradici zpěvu při mších dodnes.

V té době John napsal mnoho básní a také dopisy ve verších. Zanechal po sobě na šest tisíc básní o více než 170 tisících veršů a příležitostně jsou objevovány další. Zahrnují široký okruh duchovních, přírodních, elegických a epických témat. Johnův výkon je v tomto ohledu téměř dvojnásobný oproti Williamu Shakespearovi a je zapsán v Guinessově knize rekordů jako nejpłodnější anglický písničkář.

V Rhodesii již patnáct let zuřila občanská válka (Rhodesian Bush War), ve které bojovala vládnoucí bílá menšina proti vojenským frakcím dvou afrických nacionalistických stran včetně Zimbabwské africké národní unie vedené Robertem Mugabem. V červnu roku 1979, kdy se již Rhodeská občanská válka chýlila ke konci, se boje přiblížily k Mutemwa. Když byli přepadeni a zabiti katoličtí misionáři, kteří cestovali ve zřetelně označeném sanitním voze, přátelé na Johna naléhali, aby odešel. On trval na tom, že zůstane se svou „rodinou“, s malomocnými.

2. září Bradburneho zajali příslušníci Mugabeho Zimbabwské africké národní osvobozené armády. Přivedli ho do tábora, zesměšňovali ho, pokusili se ho přinutit, aby jedl lidské výkaly nebo aby se pomiloval s dívkou, kterou měli v táboře jako markytánku. John jim stejně jako Náš Pán před Pilátem neodpovídal. Většinou se vkleče modlil.

Vojáci na svém veliteli požadovali Johnovu smrt, protože byl běloch a tudíž utiskovatel. Velitel však trval na jeho propuštění. Zabití bílého civilisty si nemohli v této fázi války dovolit a navíc byl Bradburne znám péčí o nemocné a chudé. Jeho vojáci tedy Johna 5. září odvedli zpět do Mutemwa, ale byli rozhodnutí příkaz velitele neuposlechnout. Během cesty ho zavedli do křoví na břehu řeky. Bradburne poznal, co chtějí učinit a proto si na chvíli klekl. Když se zvedal, jeden z vojáků mu na pokyn velitele eskorty vyprázdnil zásobník kalašnickova do zad.

Tento velitel později vypověděl, že v ten okamžik zaslechli krásný zpěv. A tak uprchli v obavě, že jsou blízko vesničané, ačkoli bylo jejich původním záměrem tělo pohřbít, aby je nikdy nikdo nenašel. Na místo se vrátili k večeru. Zpočátku bylo ticho, ale jak se přiblížili k tělu, zpěv začal znovu, tentokrát hlasitěji a blíže než předtím. Když se vrátili potřetí, spatřili Bradburneho tělo obklopené třemi světly. Jedno bylo bílé, druhé modré a třetí červené a jak světla zářila směrem k obloze, slévala se v jedno. Vojáci, nyní již k smrti vyděšení, z místa nadobro uprchli, a tak mohli vesničané při východu slunce najít Johnovo tělo. John Bradburne zemřel ve věku 58 let.

Během smuteční bohoslužby v katedrále v Salisbury (Harare) se pod jeho rakví objevily tři kapky krve. Toho si všiml obstaravatel pohřbů, který po obřadu před svědky z řad duchovních tělo

zkontroloval. V rakvi nebyla po krvi ani stopa a Johnovy rány byly suché. Navíc se zjistilo, že není oblečen ve františkánském hábitu, jak si za svého života přál. Tato událost je zdokumentována mnoha zprávami. John byl pohřben na hřbitově misie Chishawasha, 18 kilometrů severovýchodně od Harare.

Každý rok se na památku Johna Bradburneho koná v Mutemwa bohoslužba, které se pravidelně účastní až 25 tisíc lidí. Došlo i k několika zázračným uzdravením, které se připisují jeho přimluvě. Mezi uzdravenými je žena z Jihoafrické republiky, která začala znovu vládnout nohama a muž ze Skotska, který byl uzdraven z rakoviny mozku. Kampaň za jeho svatořečení zahájila Johnova neteř Celia Brigstocke. Za tím účelem založila společnost John Bradburne Memorial Society, která v této záležitosti působí jako žadatel. Po její smrti v tomto úsilí pokračuje jeho praneteř Kate Macpherson.

1. června 2019 Kongregace pro blahorečení a svatořečení vydala formální *nihil obstat* k zahájení procesu blahorečení. Proces byl oficiálně zahájen 5. září 2019 mimořádným obřadem konaným v Mutemwa u příležitosti 40. výročí Bradburneho smrti, během kterého byly poprvé vystaveny Johnovy relikvie. John Bradburne se tak stane dalším anglickým svatým a prvním svatým v Zimbabwe.

Otázky k zamyšlení: Malomocenství je znetvořující obtížně léčitelná nemoc, přestože není tak infekční, jak se o ní soudí. Setkal(a) ses nemocným, kterého projevy jeho nemoci vylučovaly z lidské společnosti? (*lds*)

Kalendář

- **čtvrtek 27. 2. Sdílíme se (se sv. Klárou)** – 18.00: společná účast na přednášce **Martina Šimka Život jako neustálá obnova** (dle knih Jozue a Soudců: Lidské pády a zklamání. Boží pomocná ruka. v cyklu Lidství očima Písma; v centru J. A. Komenského sboru ČCE Přeštice, Rebcova 557
- **čtvrtek 5. 3. Modlíme se (se sv. Antonínem)** - 17.00: společná modlitba v kapli; pak ve farním sále debata nad četbou z knihy Jitky Krausové OV a Bonaventury Štivarova OFMCap.: Svatost ve světě. Terciáři sv. Františka, Flétna 2018 (kapitola Jan XXIII. od str. 108 a Pius X. od str. 142); připravuje Františka Pavla Ženíšková, OFS
- **čtvrtek 12. 3. (Pomáháme se sv. Anežkou)** – 16.30: formace s Anežkou Janou Pachnerovou, OFS (Domeček bratří františkánů, Komenského 21, Plzeň); / 17.00 – návštěva někoho ze (starších) sester / bratří – dle domluvy
- **čtvrtek 19. 3. Setkáváme se (se sv. Františkem)** - 15.30: příprava agapé ve farním sále; 16.00: adorace v kostele NPM, **16.30: mše svatá**; 17.00: setkání společenství ve farním sále (dle času také nešpory, organizační záležitosti, formace, agapé ...)
- **sobota 21. 3. – Postní duchovní obnova** s P. Markem Hricem, OFS – od 9.00; ve farním sále ve Františkánské ulici
- **čtvrtek 26. 3. Sdílíme se (se sv. Klárou)** – 18.00: společná účast na přednášce **Martina Šimka** – mimořádné téma **k 350. výročí úmrtí Jana Amose Komenského**; v centru J. A. Komenského sboru ČCE Přeštice, Rebcova 557

Pozn.: někdy může dojít k dílčím změnám. Kdo z vás se neúčastní aktivit MBS pravidelně každý čtvrtek, raději si prosím ověřte na telefonu 607 607 511, že je vše podle plánu. Děkujeme.

SLAVÍME v únoru a březnu 2020

Profese: Antonie Libuše Schödlbauerová a František Luboš Kolafa (15. 3. 2012), Terezie Dana Šedivá a Antonín Jaroslav Šedivý (18. 3. 2010 - **10 let**)

Narozeniny: Antonie Jana Vlnářová (18. 2. – **90 let**) a Františka Marie Kryslová (28. 2.)

Přejeme hojnost Božího požehnání!

Redakční rada:

František Karel Ženíšek, František Luboš Kolafa, Ludvík Milan Kučera, Anežka Jana Pachnerová, Ludvíka Dagmar Spirálová, Antonín Jaroslav Šedivý.

<http://www.mbsfrplzen.estranky.cz/>, <https://www.facebook.com/mbsplzen>

